

Philip Ardagh
DE HAPSNUURKERS
in de puree

Vertaald door
Tosca Menten
Met illustraties van Axel Scheffler

'OLT

Oorspronkelijke titel: *The Grunts in Trouble*
*This translation of The Grunts in Trouble is published by
arrangement with Nosy Crow ® Limited*

Tekst © 2012 Philip Ardagh

Illustraties omslag en binnenwerk © 2012 Axel Scheffler

Copyright vertaling © 2022 Tosca Menten / Uitgeverij Volt,
Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam

Omslag en binnenwerk Nederlandse uitgave Zeno

ISBN 978 90 214 6445 9 / NUR 282, 283

www.uitgeverijvolt.nl

Op een zekere dag maakte mijn goede vriend Ed Kleiweg iemand in mijn nabijheid uit voor hapsnurker. **HAPSNURKER!**

‘Briljant! Hoe kom je erop!’ riep ik.

‘Dat woord bestaat gewoon, hoor,’ zei Ed nuchter.

Ik heb het meteen opgezocht en het woord bestaat inderdaad. Het betekent: rare of vervelende vent, vreemde snuiter, klier.

Veel later, op een andere zekere dag, ging ik *The Grunts* vertalen. Ik las het boek en in een flits – **FLITS** – wist ik hoe ik ze zou noemen. The Grunts zijn niet de Griezels. Het zijn ook niet de Gromkonten, Mafketels of Prutsknetters. Niet de Steggelaars, Grimgruizels Bruinstumperds of Heisazoekers. Nou ja, dat zijn ze allemaal wel, maar zo **HETEN** ze niet.

Die maffe, absurde, lompe (en stiekem ook wel een beetje aardige) Grunts heten de Hapsnurkers.

Dank je wel, Ed!

Tosca

Dit boek zit vol maffe uitspraken en absurde grappen. Het is daardoor zeer geschikt om hardop te lezen.

Heb je daar geen zin in? Luister dan óók naar het luisterboek.

Inhoud

Hoofdstuk 1	De Hapsnurkers	7
Hoofdstuk 2	Gooi- en smijtwerk	27
Hoofdstuk 3	Landgoed Méér	48
Hoofdstuk 4	Zoemende bijen	66
Hoofdstuk 5	Aanvallen!	79
Hoofdstuk 6	De val	101
Hoofdstuk 7	Een donderbus!	119
Hoofdstuk 8	Spoorzoeken	142
Hoofdstuk 9	Eén ding tegelijk	161
Hoofdstuk 10	Het rondje is rond	179
Hoofdstuk 11	Tingel	193
Hoofdstuk 12	Boem Boem	210
Hoofdstuk 13	Gerechtigheid	230
Hoofdstuk 14	Alles wordt anders	250

Hoofdstuk 1

De Hapsnurkers

Meneer Hapsnurk werd wakker met zijn hoofd aan het voeteneind en zijn voeten op zijn kussen. Zo was hij de vorige avond ook in bed gestapt, maar dat was hij vergeten. Meteen kwam de stoom uit zijn oren. Welke mafketel had 's nachts de hele kamer omgedraaid? Mevrouw Hapsnurk zeker weer! Dat mens maakte hem gek!

Meneer Hapsnurk stak zijn hand uit bed en zijn harige vingers vonden de ruige staart van Dikkie Donut. Dikkie Donut was **KLEF** als een echte donut en roodharig als een echte, **RODE**

kater. Maar dat was hij allebei niet. Dikkie Donut was een oude deurstopper. Hij zat vol zaagsel en was loeizwaar, net als alle andere deurstoppers. Hij was alleen oud en versleten en er zat om de haverklap een gat in. Om een of andere reden was mevrouw Hapsnurk zwaar aan het stinkende mormel gehecht. Zodra hij begon te lekken moest meneer Hapsnurk hem ogenblikkelijk bijvullen en dichtnaaien.

‘Red hem! **HIJ BLOEDT DOOD!**’ schreeuwde ze dan.

En o wee, als haar man daar geen zin in had. Dan verstopte mevrouw Hapsnurk zijn lievelingshoed net zo lang in de koelkast tot Dikkie Donut weer gehecht was.

Meneer Hapsnurk worstelde zich uit bed en stampte met Dikkie Donut naar het raam. Mevrouw Hapsnurk snurkte nog als een fluitketel die elk moment kon ontploffen, en bij elke hapsnurk glinsterden er belletjes rond de

stompjes van haar tanden. Meneer Hapsnurk sloeg de **RODE** staart tegen de gierende neus en opende het raam.

Mevrouw Hapsnurk schoot overeind. ‘Wat doe je nou weer, man?’ sliste ze.

‘Ik zal je leren, vrouw,’ zei meneer Hapsnurk grimmig, en hij smeed de zaagselkat zonder pardon naar buiten.

Mevrouw Hapsnurk keek Dikkie Donut ontzet na. ‘**LEREN?** Wat moet ik leren?’ riep ze onnozel.

‘Doe geen moeite. Jij kan niks leren,’ zei meneer Hapsnurk lomp.

‘Heus wel,’ stoof mevrouw Hapsnurk op. ‘Ik weet nog alles over ontploffingen, van vroeger, bij scheikunde. Ontploffingen geven prachtige **KNALLEN** en ze ruiken heerlijk naar **DYNAMIET**. Maar van jou *wil* ik niet eens wat leren.

Weet je wel hoe vroeg het is? En waarom gooi je Dikkie Donut uit het raam?

‘Omdat hij wil vliegen, nou goed?’ Meneer Hapsnurk wreef over zijn buik. ‘Ik wil mijn ontbijt.’

‘O ja? Dan moet je een ontbijt **MAKEN**.’

Mevrouw Hapsnurk zwaaide haar benen uit bed en ramde haar voeten in een paar konijnsloffen vol mottengaten.

‘Het is **JOUW BEURT!**’ beval meneer Hapsnurk. ‘Ik heb gistermorgen nog die verpletterende platte dasen-pap gemaakt.’

(Dat moet ik even uitlegen. De Hapsnurkers maakten hun maaltijden meestal van platgereden resten die ze vonden op de weg. Het liefst aten ze vermorzelde eekhoorntjes, maar als het niet anders kon, aten ze zelfs gebraden autoband. Een mens moet toch

eten, en met je ogen dicht en genoeg zout en peper was dat net inktvis. En voor alle dramneuzen die beweren dat het ontbijt de belangrijkste maaltijd van de dag is: een ontbijt van de Hapsnurkers kan iedereen maar beter overslaan.)

‘Dat was dassen-**STOOPPOT**, geen **PAP**,’ zei mevrouw Hapsnurk nors. ‘En dat was onze lunch en niet het ontbijt, dus het is **JOUW BEURT**.’

‘Duh!’ Meneer Hapsnurk knarsetandde. Zijn vrouw had gelijk. Ze had gisteren inderdaad een behoorlijk originele muesli in elkaar geflanst van vogelzaad en zaagsel. Dat was nog best te pruimen geweest. Nog net geen delicatessen. En hoe ze in die sjofele konijnensloffen naar de deur stampte... wat zag ze er toch prachtig uit. ‘Waar ga je naartoe?’ vroeg hij.

‘Mijn kat reanimeren,’ snauwde mevrouw Hapsnurk. ‘O wee, als hij dood is!’ Ze liep de slaapkamer uit, struikelde over een hoopje vod-

den op de overloop en stortte met veel kabaal de trap af.

Het hoopje vodden waar mevrouw Hapsnurk over gestruikeld was, was Sunny. Sunny was de zoon van de Hapsnurkers, maar niet van hun eigen vlees en bloed. De Hapsnurkers hadden geen kind van zichzelf. Maar mevrouw

Hapsnurk had er altijd al een willen hebben, en op een dag was het ervan gekomen. In een zeldzaam vrolijke en verliefde bui was meneer Hapsnurk op pad gegaan en had er een voor haar **GERITSELD**. Of beter gezegd: **GEJAT**. (Niet dat hij dat helemaal van tevoren had uitgedacht, dat nou ook weer niet. Het was gewoon gebeurd.)

Meneer Hapsnurk had al een tijdje rondgebanjerd op zoek naar iets briljants (hij was vergeten wat precies), toen hij over een tuinmuur gluurde (of over een schutting, dat wist hij ook niet meer) en een **WASLIJN** zag. Aan die waslijn hing van alles te drogen. In ieder geval een gespikkelde sok, dat wist hij nog wel. En naast die gespikkelde sok bungelde een **KIND**. Aan zijn oren. Met grote, ouderwetse wasknijpers. En voordat iemand kon zeggen: *Laat dat kind hangen, dat is niet van jou... en het is nog niet eens* **DROOG!** leunde meneer Hapsnurk over

de muur (of over de schutting dus) en plukte het kind van de lijn.

Mevrouw Hapsnurk was in de wolken geweest. ‘Dat is het beste cadeau dat je me ooit gegeven hebt!’ jubelde ze.

‘Nog mooier dan die gouden sandalen?’ vroeg meneer Hapsnurk ongelovig.

‘En dan die barbecuetangen voor mijn neusharen!’ riep mevrouw Hapsnurk. ‘En het is nog een **JONGEN** ook! Ik ga meteen aan de slag.’

Nou had mevrouw Hapsnurk totaal geen verstand van kinderen, maar ze wist wel dat jongens altijd **BLAUWE** kleren droegen.

Opgewekt pakte ze een fles **BLAUWE** inkt uit meneer Hapsnurks bureau en goot die leeg in een pan kokend water. Ze scharrelde wat oude jurkjes van zichzelf van vroeger tevoorschijn en gooide die erbij. Die jurkjes had ze bewaard om mee te poetsen, maar eenmaal geleverd zagen ze eruit als bijzonder originele **BLAUWE** jurkjes.

Om niks te verspillen gaf ze het **BLAUWE** water aan meneer Hapsnurk. Die vond de **BLAUWE THEE** nog best geslaagd en had het zo op. Dat zijn tong en lippen daarna nog acht weken **BLAUW** waren gebleven vond hij minder geslaagd. Maar je kan niet alles hebben.

Nu zag Sunny er sowieso al een beetje raar uit. Door dat gebungel aan die waslijn was zijn linkeroor langer dan zijn rechteroor en hij had ontplofhaar dat je nog niet plat kreeg met **DRIE** liter lijm en **ZEVEN** rollen plakband. Maar in een totaal versleten, vlekkerig geverfde jurk zag hij er pas écht raar uit. En dan bedoel ik vreemd. Ongewoon. Merkwaardig. Gek. Maf. Idioot. Met **HOOFDLETTERS**. Gewoon:

R A A R .

